

paa at paalægge nogen som helst ny Skat eller at udskrive flere Penge af Kjøbenhavnske Borgere's Bømmer end der allerede nu findes paa et Sted, men det gik kun ud paa at omlægge bestaaende Skatter, saaledes at de kom til at svare mere til de Hensyn, som Billighed og Retfærdighed kunde kræve taagne, og at de kom til at følge de voldsomme Konjunkturer efter en anden Maalestok, end de nuværende Skatter paa faste Ejendomme her i Kjøbenhavn gøre. Hvad Huslejeskatten angaar, gaar den jo først og fremmest ud paa at udskrive flere Penge, den er altsaa i Virkeligheden at betragte som en ny Skat og ikke blot som Omlægning af en gammel Skat. Dens gode Sider ere allerede fremhævede af et Par ærede Talere, dette, at den har en Genstand, som i det væsentlige maa siges at være let at faa fat paa, at den beskatter ogsaa saadanne, som have deres Erhverv i Kjøbenhavn uden at have Bopæl her, at den kan ramme Aktieselskaber og lignende Institutioner, og endelig at den efter en ikke ringe Maalestok fritager de daarligst stillede i Samfundet for at betale nogen Skat. En Lejeværdi af 200 Kr. + 40 Kr. er jo straks undtagen for Skat, og det ser dernæst ud, som om der ogsaa særlig er taget Hensyn til at lette de Byrder, som Familielivet er i Stand til at lægge paa den enkelte, idet § 8 indeholder den Bestemmelse, at under visse Betingelser „er enhver Skatteyder berettiget til i Lejeværdien at fordrø fradraget 50 Kr. for hvert af de i hans Hjem værende Familienmedlemmer, over for hvem han ifølge Lovgivningen har Forsørgelsespligt.“ Det Princip, der her synes at være slaaet fast, viser sig imidlertid i Praksis ikke at naa saa vidt, som Ordene kunde antyde, idet det i Virkeligheden først er, naar man har Kone og 4 Børn, at man overhovedet kommer til at nyde godt af denne Bestemmelse. Kun naar Familien bliver meget stor, tages der altsaa Hensyn til den. — Hvad denne Skats Mængde angaar, ere de jo ogsaa i de væsentligste Retninger allerede omtalte; jeg vil dog tillade mig et Øjeblik at opholde mig ved et og andet deraf. Det forekommer mig, at Hovedtanken mod den Form, hvori Huslejeskatten her fremtræder, er den Uligelighed, hvormed den vil komme til at virke. Der drages for det første en skarp Grænse mellem Embedsmænd med Friholig paa den ene Side og andre Indbyggere i Byen paa den anden Side. Der staar nemlig i § 4 en Bestemmelse om, at Embedsmænd og Bestillingsmænd i Statens, Kommunens eller

en offentlig Institutions Tjeneste, hvem der er tillagt Friholig, ingen Sunde kunne komme til at svare Huslejeskat af et større Beløb end $\frac{1}{3}$ af den for den paagældende Stilling normerede Begyndelsesløn. For andre Borgere's Vedkommende er Reglen jo den, at de ere forpligtede til at betale Huslejeskat af indtil $\frac{1}{3}$ af deres Statteindtægt. Allerede der er der jo en Forskel, men der fremkommer yderligere en Forskel derved, at medens jo ellers Borgere i Byen maa se den omtalte Tredjedel stige, efterhaanden som deres Statteindtægt stiger, skal Skatten over for Embedsmænd og Bestillingsmænd med Friholig ikke kunne forhøjes. Selv om deres Løn stiger i Marenes Løb, vedbliver den med Hensyn til denne Skat at staa paa sit Minimum. Med hvor stor Ret man har slaaet denne Uligelighed fast, skal jeg ikke indlade mig paa at drøfte, men den trænger i hvert Fald til at motiveres mere, end det i Lovforslaget er gjort. I Sammenhæng hermed skal jeg nævne den Uligelighed, at ikke en Gang de Medlemmer af Kongehuset, der betale Indkomstskat, skulle gaa ind under Huslejeskatten. Jeg ser ikke, at der er nogen særlig Grund til, hvor der allerede betales Indkomstskat, at fritage for at betale Huslejeskatten, der væsentlig skal bruges til at supplere Indkomstskatten. — Naar vi saa gaa over til det egentlige borgerlige Samfund, er der igen trukket en bestemt Grænse mellem de Mellemklasser, der væsentlig ville komme til at udrede Skatten, og de Rigsmænd, eller hvad man vil kalde dem, hvem Skatten forholdsvis vil blive til ringe Byrde. Det er jo saaledes, at for Mellemklasserne vil Huslejeskatten nærmest sig eller overskrive den Tredjedel af Statteindtægten, som der kan være Tale om, men blandt egentlige bemidlede vil der blive overordentlig saa, maaste slet ingen Tilfælde, hvor Huslejeskatten vil naa op til denne Tredjedel. Og selv inden for dem, der ere i Stand til at leve af deres Penge, vil Uligeligheden let komme til at gøre sig gældende. Naar vi f. Eks. tænke os, at en Mand har 30,000 Kr. i aarlig Indtægt, saa er det ikke sandsynligt, at hans Husleje vil stige over 3,000 Kr.; men tænke vi os en Mand, der leber af en Indtægt paa 6,000 Kr., vil han i det ringeste betale noget saadant som 1,000 Kr. i Husleje, maaste noget mere, det vil sige, at den første vil komme til at betale $\frac{1}{10}$ af sin Indtægt, den anden derimod mindst $\frac{1}{6}$ af sin Indtægt i Husleje. Men særlig er der trukket en Grænse mellem dem, der drive Næring, og dem, der ikke gøre det. Selv med den samme aarlige Indtægt vil den, der driver en borgerlig Næring, i